

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dźělaš
Wšedne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé!

F.

Serbske njedzelske karpjena.

Wudawa so kóždu kobotu w Smolerjez knihicizisczejni w Budyschinje a je tam sa schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

4. njedzela po swjatej Trojizy.

Mat. 7, 24.—27.

Wšes pschirunanje tón knjes rěči. Wón chze naš s tym pschirunanjom psched tym sathowacž, so njebychmy jenož po swotownym waschnju kšesčizienjo byli, ale kšesčizienjo se skutkom a se žiwjenjom. „Teho dla,“ wón rjetnje, „shtož moje słowa słyschi a je čini, teho pschirunam ja mudremu mužej, kiž je swój dom na skału wutwaril.“ Tajki twar wutraje tež w desčeziku a nje-wjedrje. So sbóžnik wo twarjenju na skału rěči, drje so nam džiwno sda, dokelž my swoje twarjenja na skału njetwarimy, ale na to hladamy, so so dobry satožk kladže. S tym pak w słubjenym kraju njeby dosč bylo, pschetož wulke desčezje semju wjele lohečow hluboko rosmotaja a twarjenje bjes tajkeho skalineho satožka by hromadu padnyle. Teho dla so tam tež města na hory natwarjene. Tajkeho, kiž je swoju kšezu derje natwaril, staja sbóžnik napschecziwo temu, kiž kšezu na pěst twari. Hdnyž desčez a woda pschindžetej, twar padnje. To je tón, kotryž drje Bože słowo słyschi, ale jo nječini.

Khrystuš kebi žada, so bychmy kšesčizienjo byli se skutkom a se žiwjenjom.

1. Szamo słyschenje je twar na pěst;
2. słysčez a jo činič je twar na dobru skału.

1. To so nam wěrič njecha, so mohli w našim rozjašnjenym čašu hiščeze tajzy njemudri ludžo byč, kotřiz swój dom na pěst twarja. A tola tak je, hdnyž tež niz pschi twarjenju semskich domow. Tam so hluboko

ryje, so by twarjenje dobry satožk mělo. Ale druhe domy wšednje hromadu padaju — to drje psched čłowškimi woczemi sjawne njeje, ale słyscha do snutkowneho žiwjenja. Na kwěče je dosč tajkich njemudrych ludži. Njemudry je tón, kiž Bože słowo słyschi a nječini to kamo. Sšto činja čini, kiž so Bože słowo słyscheli? Wosmu jo kóbu do žiwjenja? Dadža so wot njeho khostacž, troštowacž, pošylnič k wojowanju pschecziwo hrěčeje? Szmy my mudri? Žadny čłowjek so pošylnič njemóže, kiž jedž wot so storka, hacž runje wě, tak ma jěšč, so by so napschizil. Žana dušha njebudže sbóžna, kiž Bože słowo słyschi a po nim nječini. Wona twari na pěst. Čzeho dla to činja? Dokelž so to lóžo čini a žaneje prózy njetrjeba, hacž hluboko rycž. Szamo słyschane słowo duški žaneho njeměra nječini. To móže dušha směrom dale spacž. Haj, woni kebi myšla, so twar kšesčizianstwa twjerdže stej. To wjele lět dže s tajkim žiwjenjom. Hdnyž pak desčezil srudoby pschindže, hdnyž wody snutkowneho spytowanja schumja, wichor pschescžehanja abo kmjertna nusa so pschibližuje, potom tajki twar hromadu padnje; sšto je potom čłowška mudrosč, kotryž je čłowjek wysche khrystušowych słowow staja? Kajki je twój twar? Budžmy mudri a niz njemudri!

2. Sbóžny a mudry je tón, kotryž Bože słowo słyschi a jo čini. Sšto pomha tebi, so ty wěsch, so so na wopacžnym pucžu, kotryž do sžoženja wjedže, hdnyž pak ty tola po starym pucžu dale čehnjesch? Kóžde předomanje tebe sašo na prawy pucž pokasuje. Na dobrej woli leži. Nascha wola je lěnja. Budž mudry! Hdnyž so na

šwjatym měsće, mjelcž temu Knjezej, so mohł tón Duch w słowje šwój skutk w tebi sapočecz. A hdyž tež tón Duch kručze pschima do stareho człowjeka, poddaj šo. Tón Knjes njecha žaneje swjerschnoscze, ale zyle šchesczjanstwo. Tón Knjes žada šebi skutki a žiwjenje. Jenož teho, kotryž šo jako Jesušowy wuczomnik se skutkom wopofasuje, Šbóžnik na skalu šaloženeho mjenuje. Kajka je to skala? To njeje lohkomyšlne žiwjenje — mi Šbóžnik praji: **Wojujcže!** Čžincže, so byšcže šbóžni byli, i bojoscžu a se rženjom. Šaložk je Jesuš Khrystuš. Wo tym šaložku praji: „**Ša krej a prawdoscz Khrystuša je moja drašta pschistojna.**“ Čžłowjek, kiž šo ša šwoje czělo stara, šebi šwoju draštu tajku wobštara, so móže šo ša šymny a czoply čžaš woblekacz. Šaf tež my njechamy šrudobje čžetacz, ale šo šylnicz, ju i čžichej myšlu njescž. Wo to prošycž njekmješ, so njeby wicher łódži twojeho žiwjenja hrosyl, ale šo by Jesuš pschezo pola tebe na łódži byl. Čžinjerjo teho šłowa šu prawi mudri twaržy. Šchtóž po jeho šłowje čžini, čžuje, so wón šam nicžo njeje, hdyž šo Khrystušej njepodda. Šotom njech štrachoty pschindu, wěstoscž hnady wostanje. Šiches čžinjenje Božeho šłowa wuczomnik Jesušowy se šwojim Knjesom nutrnje hromadu šrosče, so jedyn wot drugeho pusščezicž njemóže — skala niz wot doma a dom niz wot skaly. Bože šłowo do žiwjenja, to je prawy pucz. Jesuš naš k rošbudženju wola. Čžzemy bycz mudri abo njemudri? Mudri, kiž Bože šłowo čžinja a plody njeku, k wěcznemu žiwjenju pschindu. Šamjen.

Jesuš, moje šnamjo.

(Kšerlusč njeboh Šandrija Šróška, w šwojim čžašu šararja w Šudestezach, i jeho předomanja na njedželu Škuli 1838.)

Šłóš: Wachuj prawje, hdyž ta hnada —

Hdyž šchto rěczu, hdyž šchto čžinju,
Knježe, dha mje nawucz šam,
Šacž taš, kaž mój Jesuš, mēnju,
Šacž ja na njoh' šedžbu mam.

Ššym ja jemu, kaž ja šhodžu,
Še žiwjenjom špodobny? —
Hdyž šo pódla i hrěchom wozžu,
Šslužu ja jom' jenicžy? —

Du ja ša nim, hdyž wón šhodži?
Abu pytam jeno to,
Šchtož tu čžělu derje šłodži? —
To mje nawucz, Jesušo!

Daj mi nam'šacž čžescž a radoscz
Še tyš stopach ša Šobu;
Ššchepytaj wšchak moju žadoscz,
Daj, šo šleho njemyšlu.

Ša Šobu čžu šwěru šlědžicž,
Dušču i čžělom Šebi dacz,
A taš dołho šo tu šědžicž,
Šacž mje budžesč k šebi wšacz.

W Knjesownmaj rukomaj.

Jesaj. 49, 16. Šlaj, do rukow šym ja tebe šapšak;
twoje murje šu štajnje pschede mnu.

Ššym, Knježe, w Šwojich rukach;
Njech pucz tež štrachny je,
Wēm, šchto mi murja je.

Ššym, Knježe, w Šwojich rukach,
Šwój jandžel šo mnu dže,
Mje šwěru štražuje.

Ššym, Knježe, w Šwojich rukach,
Mam trošcht a wješeloscz
A žohnowanja doscz. —

Šaj, ja šym w Šwojich rukach,
To Šy šam prajiš mi —
D taš to wošchewi!

Šaj, ja šym w Šwojich rukach,
Šo wšchědnje nashonju;
Duž šo tež njeboju.

Ach, šdžerž mje w Šwojich rukach,
Mój Šesu, i miłoscžu,
Šacž šbóžnje doščžu.

Ach, šdžerž mje w Šwojich rukach,
Njech Šwój ja wostanu!
Ša Šebje njepusščžu.

Šurij Šitawski.

Dawanje njekhudži.

Šedyn rjemješliski mišchr powjeda: „Ša šym najprjedy, jako šo šamostatnje etablěrowach, čžežte čžazy pschětracz mēl. Ššwoju wěž ja rošymjach a tež bjes Boha šwój pucz njendžěch. Njedželu ja k džělawemu dujej njecžinjach, ale džěch še mišchi, tola wo Božim žohnowanju wo šwojim rjemješle malo šacžuwach, tu džěšche škerje našad dylši do přědka, žane wotebjerarstwo nočžyšche šo namakacz. Duž šaklyšchach ras w jěnym předomanju šłowo, kotrež mi na wutrobu padže. Přědar šo praschěšche, hacž dha tež něšchto ša teho Knjesa a ša pschitšhad jeho šraleštwu čžinimy. Ša to hacž dotal hišcže ženje pomyšlil njeběch, a běch-li tež druhdy šhudemu abo nekajkemu dobrocžerštemu wustawej šcherpatku daš, dha njeběch to tola ženje Knjesa dla čžinil. Ša wšchědnje tu proštwu špěwach: „Ššchindž k nam twoje šraleštwu!“ ale nětko šo šale modlitwa jako wobškoržba pscheczimo mi pošběže, dokelž šo i hubomaj modlach, wo čžimž moja wutroba nicžo njewjedžišche. Ša dyrbjach šebi pomyšlicž: haj njedžiwaj šo, hdyž žaneho žohnowanja njepytnejšch, twoje šamšne modlenje džě pschěd Bohom pscheczimo tebi šwědčži! Šušamu šhodžinu bu mi jafne, to ma a dyrbi šo pscheměnicž. Ša temu Knjesej šlubich, wot šbóžneho ša šriwnow, kotrež niz jako čžisty dobytł, ale i žyla jako rjemješliske dołhodny pschěš mojej ružy džěchu, dyrbjesche šo šriwna pschezo ša dobrocžeršte šamery a ša Bože šraleštwu poštajecz, a wot teho čžaza šem, šo to taš čžinju, Bože žohnowanje nade mnu wotpoczjuje. Mój wotebjerarjo šu taš pschibywali, šo nětko še šchescžimi pomoznikami džělam, a pschěš wšchelake wobštejnosče a pomery je moje wobšedženstwo, kotrež šebi pschěd lětami šupich, tajku placzimowšč dozpił, šo mohł je wo tyšazy dčóšch pschědacž. Ša hišcže džęšša te šłowa žohnuju, kotrež šym tehdy šlyšchal.“

Ssmilna wutroba namaka šmilenje.

Powjedańczo se stareje franzowskeje wójny.

II.

Budźeje šmilni, jako tež waich Wóczez šmilny je.

Na ranšchim njeju potajowachu šo přenje serja. Wuhleř postanywšchi sapschimny ruku šwojeho šyna, šo by jeho wubudził.

„Šaj, nano!“ rjekny Šan trochu spižy, „je hižom tak daloko?“

„Šzo wě! Šano, duž rucze stawaj!“

Š wobemaj nohomaj postoczi Šan, trějesche šebi woczi a pschimny ša šwoju draštu. Na to bēžesche š hrjebicžy, mjesesche šo a potom pschindže š naney a džesche: „Nětk šym hotowy!“

To wšcho trajesche něhdže pjecz mjeišchinow. Šan samkny hětu a nětk džěšchtaj psches holu, štrowy, čerštwy powětr šrěbajo. Šlawk pak bēhasche wješele šchčowkajo tam a šem.

Běšche to krašne ranje! Šoša šchemjesche šopjesčka a štwjelczka, powětr bēšche tak šhlōdny a šlōki, hola wubychowasche šlōdke wonjenja, ptaczki, kiž bēchu wczera w pošodniškej horzocze ša šlěčom šo šhowale a mjelczale, šletowachu nětk špěwajo a wyskajo po haložkach, a še wšchěch štronow šlincžachu jich špěščne lube šhěrluški.

Běšche to wješele, tajke psches holu pucžowanje, a Šan šacžuwasche to š žykej wutrobu. Šeho wōtre wucho šlyšesche šōždy šynt, jeho šašne wōczko widžesche šōžde šēšne štworjeničko pschi pucžu. Šōn widžesche a šlyšesche wšchitko, a druhdy wōn šasta, šo by nana šedžbneho ščinił na rjany šlōš drōšny abo na šifolenje šylobika pschi rēcžy, abo wōn pošajowasche jemu pak wjemjercžku, pak šornu, pak šlšku abo drugeho hōłškeho wobudlerja.

Šako bēšchtaj tak dobru hodžinu pucžowaloj, dha šlyšeschtaj, šo Šlawk njedaloko šylnje šchčowka.

Šan pošasta a džesche: „Šchto-tež-to tola ma, šo tak haruje?“

Šan wotmolwi: „Še najškerje nekajšeho jēža namakał. Wšchako wēšch, tak tehdy šakhadža. Šušnjje do njeho, šrani šebi hubu a čžeri potom haru, kaž njemdry. Njech šchčowka, tōn šlupy šhadla! Šdnyž pošalu pošndžemoj, dha naju wēšče doščehnje.“

„Šchzu jeho š najmjeišchemu šahwišdacž.“ džesche Šan a šahwišda tji rasy na palž, tak šo daloko po holi šlincžesche. Na mēšče pschesta šylnje šchčowkanje. Šonaj pak džěšchtaj dale po mješkej šēšnej šchčezžy. Šo malej šhwili pschihna Šlawk, škwlesche wokoło šwojeho knjesa a škobasche š hubu jeho draštu.

„Džiwny šhadla, wostaj mje na pošoj!“ džesche Šan a štorlasche pša wot šo. „Njemyšli šebi, šo je to pēšnje, tak po šēšu wokoło šetacz! „Dži mi, dži!“

Ššył pak njendžesche, ale hladašche tak nutrnje na Šana, škwlesche šašo, škobasche jeho šholowy, pošladowasche do šofa, š šotrehož bē pschischol, a šchčowkasche wōšpjet.

„Ale šchto jeno mašch, Šlawko?“ džesche nětk wuhleř a pošasta. „Njeczini dha tak šlupje! Šy tola hewak tak njerosomny nješky. Šsy šnadž šajeczka w jeho šēhwje došahnył a šadajil? Šōj, pōj a njebudž šlupy!“

Šōn džesche š Šanom dale, ale poš wōšta štejo, poššny wopušch, nahili šlowu a škwlesche tak žalōštnje, šo wonaj šašo šastaschtaj a džiwajo ša nim šo wōhladowaschtaj.

„Tōn poš drje tola něšchto ma!“ džesche nětk wuhleř. „Šladaj jeno, tak tōn šlupy šhadla na naju pošladuje, kaž by naju pošyčž chžyl, a nětko wōčžo bēži! Šlawko — hdže dha čžesč?“

Šlawk šo wōhladny, šchčowkasche, bēžesche šašo šručh, wōczi šo, bēžesche šašo, šo pschi tym wōhladowajo, škwlesche, wjergotasche š wopušchu, pschibēža šašo w šfoku, škobasche Šana ša šholowy, šchčowkasche a bēžesche wōšpjet na šof do šēša.

„Šano,“ džesche nětk Šan, „tōn čže šawērnje, šo dyrbimoj

ša nim, a mam ša to, šo je něšchto wažne namakał, hewak wēšče šo takle njeby šadžeržal. Čžemoj jemu wolu čžinicž, wšchako wjele njefšomdžimoj.“

„Nō, moje dla!“ džesche nan, „dha pōj!“

Šdnyž Šlawk widžesche, šo ša nim džetaj, pošfoczi kaž njemdry, šchčowkasche wješele, čžerjesche dale, dužy šo ša nimaj wōhladujo. Škōncžnje šfoczi do huštych šekow a šchčowkasche, šchtož mōžesche.

„Šam je, nano,“ džesche Šan. „Nětko bōršy šhonimoj.“

Šonaj došhwaschtaj šo psches huščžinki a pschindžeschtaj na malu šēšnu šuku. Šaž pschitowanaj wōstaschtaj tudy štejo. Šod štarým dubom šrjedž šuczki ležesche čžlowjek, jeho blēde wōblicžo bēšche š šrwju wopanzane, woczi mēšesche šandželenej, jeho poščna wōjeršta drašta bēšche majana a roštorhana. Šōn šo njehibasche a po šdacžu bēšche morwy. Šlawk štejesche pschi nim a želniwje šlšasche jemu ružy.

„Mōj Šožo, šchto dha to je!“ wupraji wuhleř po šhwili.

„Čžlowjek, wōjerški wyschł!“ šawola Šan. „Tōn wōšhi muž je wēšče čžefanz. Šanko, temu dyrbimoj pošhacz. Šōn je šnadž jeno ranjeny!“

„Njeprajesche ty, šo šu to Šajerojo byli, kiž chžychu wczera našcha šhēžku wurubicž?“ džesche wuhleř.

„Šaj, nano! ale šchto ma to š tutym čžlowjekom?“ wotmolwi Šan.

„Njemidžišch dha?“ wotmolwi wuhleř. „Njefwēdczi jeho šabat šašnje došč, šo je to Šajer?“

„D nanko, a je-li tež Šajer, wōn je tola tež našch bližichi, a wšchitzy drje tola tež jenak hrošni a hrubi nješju. Šaj, nanko, šnadno je to tōn šamy wyschł, kiž wczera macžeri pošhasche!“

„Šlupošč,“ wotmolwi wuhleř, „čžeho dla dyrbjal to runje tōn šamy byčž? Ale wšcho jene — jedyn je nam došrotu wōpošajal a to čžemoj na tutym wōtrunacz. Šowle, wšmi moju bleschu a šił jemu něšotre šapki do huby a namasaj jemu čžolo a španje, dha najškeršcho šašo š šebi pschindže. Ša čžzu mješ tym něšotre šchtomiki pošrubacz a pošyšla wudželacz, šo mōžemoj jeho domoj donjesčž, pschetož tu wōstacz njemōže!“

Šan šlakny šo š wōšhemu ranjenemu a čžinjesche, šchtož wjedžesche, šo by jeho šbudžil. Škōncžnje šo to jemu radži, wyschł wotewri woczi, šabōrbota něšotre njefrošymliwje šłowa, ale potom šapadny do přjedawšeschej wōmory.

„To ničzo njefškodži“, pošyšli šebi Šan. „Žiwny je, a hdnyž jeho w naju šhēžy a we ložu šmējemoj, dha budže jemu bōršy šēšje.“

Šošyšla bēchu hotowe, wonaj pošožischtaj jeho došladliwje na nje a njefeschtaj jeho. Šanej drje bē to šhētro čžēžko, tola pak njepikny ani šłowczka.

Ššchipošdnju pschindžeschtaj š wuhelžomaj, donješeschtaj ranjeneho do hēty a pošožischtaj jeho tak mješzy hacž wjedžeschtaj a mōžeschtaj. Šan šny jemu rany š wodu a pašenzom, wōbali je a šapasche jemu něšchto čžerštwesche wody do huby.

Šakle nětk wōčžini ranjeny woczi a džesche: „Wōdu! šubaj čžlowjekaj, picž, picž!“

Šchle bēžesche Šan po wodu, pschinjesche a džeržesche ranjenemu šanku š hubje; wōn pijesche a bēšche widžecz, tak derje jemu to čžinjesche. Šši šrócz bēšche šo napił, potom pašže šašo našad a bōrbotasche: „Džak Šamaj! došraj čžlowjekaj, džak, šo pošhaschtaj ranjenemu!“ Š mješ tym bōrcžesche šašo šłowa, kaž š drugeje rēcže. Šeho dla woprašcha šo jeho wuhleř, hacž dha wōn šajerski nješje?“

„Nē“, džesche tōn ranjeny, „šym Šuša; šym pak do franzowskeje šlužby šupil a bēch wot šhēžora š šajerskim jēšdnym pschekadženy; wczera bučh ranjeny, mōj šōn šo šplōšcha a nětk njewēm, tak šym pschischol do hole a š šonja. Šataj mojšeho šonja?“

„Ně, wascheho konja nješmój widžaloj,“ džešče wuhleť, „ale budźče směrom, teho najskeršcho namakamoj. Nětko chzemoj najprjódzy sa waschimi ranami hladacž. Macže hiščeže druge ranu, hačž te we hłowje?“

„Njeměrcju“, wotmolwi Ruža. „Njecžuju nicžo. Ženo picž, picž!“ A Jan pschinježe polny hornž wody a da jemu. Wón piješče a njewostaji ani kapku. „O džaf, wulki džaf“, wón džešče, „nětk je mi wjele lěpje! Ženo hłowa nje boli a šym jara spróznj.“

„Dha spicže“, džešče wuhleť, smějemoj na Waš fedžbu, duž móžecže směrom spacž. Chzecže šnadno prjedy něščto jěcž?“

„Ně, šo džafuju“, wotmolwi wón a položi hłowu twjerdže do hłowaka. Sa dvě minucže bě wušnyl.

Nětko, Jano, mohł ty sa tym konjom pohladacž, hačž by teho šnadno namakal“, džešče wuhleť k šwojemu holzej. „Šdyž Blawka šobu wošmješch, drje jeho lohko namakáš.“

Jan běšče hnydom šwolnity a wotšali šo k Blawkom. Sa dobru hodžinu tu šašo běšče a wjedžešče konja sa wušdu. Tón mudry pošš běšče jeho wušlědžil. Wón pschinwasa rjaneho konja do hłódkla blisko hěty a šastara jeho k wodu a trawu.

Wošprjedž popołdnja pschińdže macž. Wona nješesče cžežki korb na šhribjecže a w nim wšhelku žyrbu na žyly tydžeń sa nana, dofelž běšče wješta, hdyž hewak hdyšesče, tak daloko, šo by wšchědne pschinoschowanje wobcžežne bylo. Šdyž bliže pschińdže a teho konja widžešče, džiwasče šo jara, hiščeže bóle pať, jako mlodeho wyschka pytny, kiž w hěcže špasče.

„Šejom Šhryščeže!“ šawoła, hdyž bliže pohladny — „mužo, to je tón šamšny wyschł, kiž je nje wčera k rukow tych hrubnych wojakow wumohl! Šaj, ja šo njemyšlu, špóšnawam jeho na blušnje na prawym lizu! Šj, mužo, to je šprawy mlody knješ! Jan drje je cži powjedať, tak je tych paduchow mlóčžil?“

„Šaj, haj, ja wěm,“ džešče wuhleť šo džiwojajo. „Ale to je tola džiwnje, šo šo to takle trjechi. Nió, ja budžich tak tež šwoju pschišlušchnošč jako šchescžan dopjelniť, ale nětko, hdyž to wěm, jemu wěšče na ničim pobrachowacž nješmje.“ —

A nanajlubosčiwischo šu šo po nim horje brali a jemu pošlužili, hdyž a kaž šu wjedželi. Wošebje Jan nješchińdže wot njeho, ale dopjelni ruče a wješele kóžde, tež te najmješšče jeho požadanje a cžinjesče wšcho, šchtož móžešče jemu na woczomaj špóšnacž. Sa to mějesče jeho tón mlody wyschł wutrobnje lubo a njemóžesče doščž šłowow namakacž, šo by šwoju džakownošč wuprajil.

Ššchi tak dobrym a fedžblitym wothladanju polěpschowašče šo k našchim ranjenym jara derje, a sa dvě njedželi móžesče šwoje šhoroložo wopuschěcžicž a sa tři njedžele na konja šo šhdnyčž.

Nětk nočnyšče dlěje próšdny wostacž, ale šašo k šwojemu regimentej šo wróčicž; šam šebje a šwojeho konja pschinježe do dobrego porjadka, a junu rano wupraji, šo je cžaf w Božemje prajicž. Še šylšami we woczomaj wupraji šwój džaf sa wšchu luboščž, kiž běchu jemu wopokasali, a prošesče šprawyho wuhlerja, šo by móščen k pjenjesami jako male wopokasmo jeho džakownoščje wšacž chžyl. Ale wuhleť ju njewša. Nětko tón wyschł njewjedžešče, šchto by cžiniť. Šhwilu šebi rošpomni, potom wotpiny šwoju jaku a wucžeže dukat k wuščkom, kotryž na šlotym rječžasfu sa šchiju noščesče. Tutón poššicži Šanej a džešče: „Wšmi tole sa dopomnjeťku, šo nješabudžesč šwojeho džakowneho pschecžela. Moja macž je mi jón darila, hdyž běch mały hólčez, nětk darjam jón Šebi. Šapowjedžicž šo nješmješch.“

Jan wša dukat k wuščkom na rječžasfu a wupraji šwój džaf. Nětk dyrbjachu šo rošžohnowacž. Jan plakašče jere šylšy, dofelž mějesče teho wyschka wošebje lubo, tež tutón pytašče podarmo

šwoje wutrobne hnuče potajicž. Wostacž njemóžesče, duž šydnj šo na konja, pschwoła hiščeže juntrócž w Božemje a wulki džaf a — wotjěcha. Wórsny běšče w holi a woni jeho dale nje-widžachu.

Lěta šo minychu, — nan a macž běšchtaj teho mlodeho wyschka šnadno dawno šabyłoj abo špomnišchtaj jeno porědko na njeho. Jan jeho nješapomni, dukat k wuščkom wšpasče jemu sa šchiju a dopominašče jeho wšchědnje na jeho pschecžela. Wón mějesče jeho w dobrym wopomnjenju, hačž runje njewjedžešče, hdyž je, abo hačž je hiščeže živy.

(Ššchichodnje dale.)

Luther a jeho mandželska.

Šako běšče Luther w pošlednich dnjach šwojeho žiwjenja w Šislebenje, pišasče jemu jeho mandželska jedny starosčživy list po druhim. Teho dla wotmolwi wón drje žortniwje, ale tež k wulkej wěrnosčžu, šo by starosčžow šo wostajila: „Wóndano je w šhěži, w kotrejž bydlu, šo wulki kamjeń wotwalil a dele padnył; ja šo boju, šo šy jón ty wotštarala.“

Wšhelake k bliska a k daloka.

— Šańdženu njedželu mějesče šo w šchiznej žyrtwi w Draždžanach šerbške kemschenje. Šserbja běchu šo k Draždžan a šwokolnoščje w bohatej ličžbje šeschli, lube Bože šłowo šlyšecž w drohej macžernej rěči. Šředowanje dđeržesče knješ šaral rycžer Šakub, wodžer Draždžanškich šerbškich kemschenjow. Špowjednych běšče 138; mjenujžy 48 mužškich a 90 žónškich.

— Ššchichodnu njedželu popołdnju budže Šustav-Šdolšski šwjedžeń, kaž hižo šjewichny, w Šlufšchu. Šserbja k wokolnych wšow njech šu hiščeže juntrócž na njón dopomnjeni, šo bychu tón šwjedžeń bohacže wopytali a šebi wutrobu šahorili sa našchu drohu ewangelišto-lutheršku žyrtvej. Na šerbškim kemschenju budže knješ duchowny Šlowy k Budesčez předowacž.

— Našch lubowany kral Šurij je psches Božu pomoz šašo tak daloko wotšhoril, šo je šo do Šmškich kupjelow podacž mohł.

— Šdyž hačž dotal wo tym šlyšchachny, šo šo žony sa lěkarški wuwuczujajo, šlyšchimy k Šendželskeje něščto cžišče nowe, šo je šo knješna sa duchownku wošady wušwolila a to knješna Šertrud k Šekold k Šhorna w unitańskej wošadže w Leizešter. Š wušwolenju běšchtaj šo hiščeže dwaj mužšikaj duchownaj porucžiloj, ale wošada žónšku wušwoli.

— Mlade holžy dadža šebi k wjetšcha, hdyž šo woženja, položju pschinoschkom sa šawěščenje psche invaliditatu a sa starobnu rentu wuplacžicž. Še pjenješy šo pschetřebaju a wone njewopomnja, šo dobre prawo k rukow dadža. Nječy šebi tola to ju rošmyšla, kajki wužitk móže sa nich mēcž, hdyž pschinoschki dale placža. Duž by dobre bylo, hdyž bychu štamnižy, hdyž šebi tam po wopišmo k temu pschińdu, je na to dopomnili, šo bychu radšcho na pschichod myšlile. Dobry škutk je mješččanosťa w tym naščupanju cžiniť, hdyž je tak naprawil, šo šlubjeni, hdyž pschpowjedanje škasaja, lečžaze šopjeno do rukow doštanu, w kotrymž šo jim wažnošč dalešawěščenja rošestaja.

„Šombaj Šób“ njeje jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšchěch pschewawarňach „Šserb. Šlowin“ na wšach a w Budyšchinje doštacž. Na šchtwórcž lěta placži wón 40 np., jenoťliwe cžiščla šo sa 4 np. pschewawaju.